

Hamborg, skal der i alt Fald 10 Passagerflyvninger til pr. Kvartal blot til Afholdelse af en saadan Forsikringsudgift. Det maa ogsaa nødvendigvis være et meget stort Forsikringsbeløb, der her er Tale om. Jeg gentager imidlertid, at naar den Minister, som skal føre Loven ud i Livet og skal forhandle med andre Lande, alligevel ikke viger tilbage for at tage en saadan Forsikringspligt med, vil vi naturligvis ogsaa finde os i, at den bibeholdes.

Jeg gentager, idet jeg anbefaler Lovforslagets Gennemførelse, at vi fra vor Side har intet Ønske om, at dets Gennemførelse udsættes ved en Udvalgsbehandling.

Veistrup: Naar vi beskæftiger os med Lovgivning angaaende Luftfart, befinder vi os jo paa et nyt Felt. Dette fremgaar ogsaa med tilstrækkelig Tydelighed f. Eks. af Lovforslagets § 1, idet der her gives en Definition af, hvad der overhovedet forstaas ved Luftfartøjer. Selv om vi nu — som det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokraternes Vegne, gjorde opmærksom paa —, har set Luftfartøjer gennem flere Aar, er det dog et Befordringsmiddel, som ikke er almindeligt, som endogsaa er meget langt fra at være almindeligt, men saa vidt er vi altsaa naaet paa Befordringsomraadet, at vi for Øjeblikket beskæftiger os med Befordringsmidler, der benytter Luftvejen. Egentlig er det efter min Opfattelse en meget stor Sag, vi behandler. Det forekommer mig, at der her aabnes Perspektiver af en Rækkevidde, som faa af os vel i Øjeblikket er i Stand til at overse. Det er ikke saa overmaade længe siden, vi saa den første Flyvemaskine i Luften, og de fleste af os husker vel den Følelse, der greb os første Gang, vi saa en Flyvemaskine, medens vi nu er blevet mere blaserede; det er blevet en dagligdags Begivenhed endog i den Grad, at det næsten ikke falder os ind at se op, selv om vi hører en Flyvemaskine i Luften. Saa langt er vi i hvert Fald naaet, og saa forekommer det mig at være i rette Tid, naar vi nu beskæftiger os med et Lovforslag om Luftfart.

Det foreliggende Lovforslag er i Virkeligheden af organisatorisk Karakter, medens Loven af 1919 simpelt hen gav Ministeren Bemyndigelse til at fastsætte foreløbige Regler for Luftfarten. Her søges den altsaa organiseret paa en Maade, som skulde bære ind i Fremtiden, og derfor forekommer det mig ikke, at det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, (Thomas Larsen) har Ret, naar han synes

at mene, at Lovforslaget i nogen Grad er forud for sin Tid. Naar det er kommet dertil, at der er etableret en fast Rute herfra til Hamborg, synes jeg, at man ogsaa maa have Regler for Befordring ad Luftvej.

Naar jeg skal beskæftige mig med Spørgsmaalet om Luftfart, befinder jeg mig paa gyngende Grund — det skal ikke være nogen Vittighed; jeg tror i Virkeligheden ikke, at nogen i dette høje Ting vil give sig ud for at være Luftekspert. Vi maa derfor overfor dette Lovforslag henholde os i nogen Grad til den Erfaring og Sagkundskab, som jeg tør forudsætte har været repræsenteret i den Kommission, som har behandlet hele dette Spørgsmaal. Det vilde jo ikke kunne nytte noget, om vi vilde stille os op her og kritisere Lovforslaget, som for det første er udarbejdet af en Kommission og dernæst tiltraadt af de andre Landes Repræsentanter, som har deltaget i de Forhandlinger, der er gaaet forud for Lovforslagets Fremkomst. Jeg vil derfor for mit Vedkommende udtale, at jeg tør ikke bestemt afgøre, om man nu her har truffet det rette, om man har naaet det, der i det hele skulde naas med dette Lovforslag, men jeg tror altsaa, at det bygger paa Sagkundskaben og paa den Erfaring, man har høstet, ogsaa herhjemme, i de 3 Aar, der er gaaet, siden den forrige Lov blev vedtaget.

Et enkelt Punkt vil jeg gerne fremdrage. Den højttærede Minister dvælede et Øjeblik ved det Ændringsforslag, som er vedtaget i det høje Folketing, men jeg er ikke ganske klar over, hvor langt den af Folketinget vedtagne Bestemmelse rækker. I § 39, 2det Stykke, saaledes som Folketinget har ændret det, hedder det, at „Ministeriet kan bestemme, at Fartøjets Ejer i Stedet for Forsikring skal stille anden af Ministeriet godkendt Sikkerhed for Dækning af de i 1ste Stykke nævnte Erstatningskrav.“ Hvorfor findes denne Dispensationsbestemmelse i § 39? Det forekommer mig at maatte være rigtigt, at alle er underkastet Forsikringspligt. Er det Forholdet til andre Lande, som nødvendiggør denne Dispensationsbestemmelse, eller hvad er Aarsagen? Og hvor langt rækker Forsikringspligten? Drejer det sig kun om den Skade, som selve Maskinen, naar den styrter ned, kan anrette? Jeg husker, at der for nogle Aar siden gik en Maskine ned, vistnok i Nærheden af Aalborg, paa en tilsaaet Mark, som af tilstrømmende nysgerrige Mennesker blev trampet helt ned. Kommer et saadant Tilfælde ind